

Arrest

nr. 260 061 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger, geboren en getogen te Yerevan. U zou in 2004 zijn afgestudeerd als Bachelor in de Marketing, waarna u enige tijd aan de slag ging als hersteller van gsm's. Vanaf 2006 werkte u vervolgens als directeur van een officieus taxi-bedrijf dat eigendom was A. M. (...). A. M. (...) was tevens in dienst als politiekapitein. Aanvankelijk begon het bedrijf klein, maar in 2010 stapte een zekere “Mi. (...)”, een schoonzoon van voormalig president Serzh Sargsyan wiens volledige naam u niet kent, mee in het bedrijf middels een grote kapitaalinjectie. Vanaf dan bestond het bedrijf ook wettelijk, hoewel slechts een fractie van de ware handelsactiviteiten officieel werden aangegeven. In het jaar 2012 had u het erg moeilijk op persoonlijk vlak en was u down. U wilde een

verandering van omgeving en besloot naar Oekraïne te verhuizen, waar de familie van uw moeder woont. U werkte er 3 maanden in de bakkerij van uw familie, toen uw voormalige werkgever A. (...) u smeekte om terug te keren naar Armenië en het taxibedrijf. Hij wist u te overtuigen en in augustus 2012 keerde u terug naar Armenië. Aan het einde van het jaar, rond november 2012, werd u ook officieel als werknemer ingeschreven op de loonlijst van het taxibedrijf.

In 2013 bent u wettelijk gehuwd met L. H. (...), zodat jullie oudste kind S. (...), geboren in 2013 te Yerevan, uw familienaam zou dragen. Jullie woonden samen met uw moeder en het gezin van uw broer in het ouderlijk appartement te Yerevan.

Vanaf 2015 begonnen er zich problemen voor te doen bij het taxibedrijf. Uit de kluis waarvan enkel uzelf en de eigenaar A. (...) een sleutel hadden, verdwenen regelmatig kleine sommen geld. U sprak A. (...) erop aan, hij ontkende niet dat hij het geld had weggenomen. U wist dat hij veel in de casino's speelde en er geld vergokte. U merkte echter dat de bedragen die verdwenen steeds groter werden. Tegelijkertijd moest u niet langer op regelmatige tijdstippen de helft van de winst overhandigen aan G. (...), een vertrouweling van de mede-eigenaar Mi. (...), maar werd deze taak plots door A. (...) zelf geklaard of uitbesteed aan iemand anders.

Op zeker ogenblik, in augustus 2016, kwam G. (...) met zijn gevolg naar uw kantoor op het taxibedrijf, en sprak u aan over het uitblijven van de uitbetalingen van de winstdeelname. U viel uit de lucht toen bleek dat G. (...) al 4 maanden geen geld meer had ontvangen. U begreep meteen dat A. (...) het deel van de winst dat hij moest uitkeren aan de mede-eigenaar verbrast had in de casino's. U liet G. (...) enkel de boekhouding en computer zien, waaruit nochtans bleek dat de betalingen wel zouden zijn uitgevoerd zoals afgesproken, waarna G. (...) en co vertrokken. U belde naar A. (...), die toegaf dat hij het geld verspeeld had. Hij droeg u op om de schuld op u te nemen, maar u ging niet akkoord en vertrok naar huis. De dag erop ging u niet naar het werk. In november kwam A. (...) en diens neef naar u thuis, om u nogmaals te overtuigen om de schuld op u te nemen ten overstaan van Mi. (...). Vervolgens werd u van thuis opgehaald en meegenomen naar de garages van het taxi-bedrijf, waarbij u in bijzijn van A. (...) door G. (...) werd aangesproken. U werd aangemaand om het geld terug te betalen en kreeg 10 dagen om cash geld of een garant te vinden om uw schulden te betalen. U besepte meteen dat A. (...) u er had ingeluisd.

In die 10 dagen besloot u uw voornaamste bezit, uw erfdeel in het ouderlijk huis, dat u en uw broer samen van uw vader geërfd hadden, af te staan aan uw broer waardoor de volledige eigendom van het huis op zijn naam kwam te staan. In plaats daarvan liet u een stuk grond met een klein huisje, voor een geschatte waarde van 20.000 dollar, van uw moedersnaam overgaan op een stroman van uw schuldeisers.

Op 1 of 2 december diende u klacht in tegen A. (...) bij de dienst die toezicht houdt op de politiediensten. Amper twee uur later was A. (...) op de hoogte gekomen van uw klacht en kwam hij naar u toe. Hij eiste uw ouderlijk huis op.

Op 5 of 6 december 2016 sprak u G. (...) voor het laatst, hij vertelde u en A. (...) dat A. (...) als uw werkgever verantwoordelijk was voor de schulden die u zou gemaakt hebben, en dat A. (...) ervoor moest zorgen dat uw schuld vereffend werd. Vanaf dan werd u slecht behandeld door A. (...), die eiste dat u al uw familiebezittingen op zijn naam moest zetten. Vervolgens werd u tot vier maal toe door hem en zijn handlangers meegenomen en illegaal vastgehouden op de boerderij van A. (...). U werd er zwaar geslagen.

Uw eerste vasthouding op de boerderij van A. (...) was midden december 2016, u werd er gedurende 2 à 3 dagen vastgehouden. Na uw eerste vasthouding stuurde u uw vrouw en kind naar het buitenland uit vrees dat hen iets zou overkomen. In januari 2017 werd u een tweede keer vastgehouden, gedurende opnieuw 2 à 3 dagen, in april 2017 zou u nog een derde keer zijn vastgehouden op de boerderij, meer bepaald van 15 tot 16 april, om tot slot nog een vierde keer te zijn vastgehouden in de maand juni 2017, gedurende 2 of 3 dagen. U werd zwaar toegetakeld en gedumpt in de nabijheid van de serres waar u was vastgehouden. U slaagde erin om per taxi thuis te geraken, maar was zodanig toegetakeld dat u 15 dagen aan bed gekluisterd was en verzorgd werd door uw moeder, die medisch geschoold is. Hierna regelden uw moeder en uw broer uw vertrek uit Armenië.

U kon een visum bekomen voor Italië en verliet Armenië per vliegtuig. Na aankomst in Italië reisde u meteen door naar Frankrijk, waar u uw echtgenote vervoegde. In Frankrijk werd uw tweede kind geboren. Na een ruzie met de familie van uw echtgenote, vertrok u in januari 2018 zonder uw gezin naar Duitsland. Nadat uw verzoek om internationale bescherming werd afgewezen met een Dublinbeslissing reisde u door naar Nederland, waar u hetzelfde lot te wachten stond. Vanuit Nederland reisde u vervolgens naar België. In mei 2019 kwam ook uw moeder aan in België, nadat zij omwille van uw problemen eveneens Armenië was ontvlucht.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U stelt niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u een (gemeenrechtelijk) probleem had met uw werkgever, die tevens politieagent is, die u valselijk beschuldigde van geldverduistering om zijn eigen gokverslaving te camoufleren ten aanzien van zijn zakenpartner.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u problemen kende met uw werkgever, die tevens politieagent is, nadat hij u valselijk beschuldigde van het verduisteren van geld van het bedrijf om zijn eigen gokverslaving te camoufleren ten aanzien van zijn zakenpartner.

Deze motieven zijn echter van gemeenrechtelijke aard en vallen buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u om één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de regelgeving over subsidiaire bescherming.

Immers, er moet worden vastgesteld dat aan uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien uw opeenvolgende verklaringen talrijke manifeste tegenstrijdigheden bevatten, ook voor wat betreft kernelementen van uw vervolgingsrelaas, en u voor de vastgestelde tegenstrijdigheden geen dienstige uitleg weet te bieden.

Zo legde u vooreerst manifest tegenstrijdige verklaringen af over waar u in de periode 2006-2016 gewoond en gewerkt heeft. Immers, tijdens uw eerste onderhoud op de zetel van de DVZ verklaarde u nog dat u van 2006 tot 2016 in Oekraïne verbleef, op basis van een verblijfsvergunning die u om de 3 maanden vernieuwde (DVZ verklaring dd. 16/04/2019, rubriek 10, rubriek 28). U werkte in Oekraïne in de bakkerij van een familielid (DVZ verklaring dd. 16/04/2019, rubriek 12) en u verklaarde uitdrukkelijk nooit gewerkt te hebben in Armenië (Ibid.). Ten overstaan van het CGVS daarentegen beweert u dat u in de periode 2006 tot 2016 in Armenië woonde en bijna heel deze periode, van 2007 tot 2016 met een korte onderbreking in 2012, in Armenië in een taxi-bedrijf werkte (CG p. 6-7, CG p.10). U zou in 2016 vervolgens ernstige problemen hebben gekend in Armenië omwille van uw werk bij het taxi-bedrijf (CG p.9). U beweerde ten overstaan van het CGVS slechts twee keer in Oekraïne te zijn geweest, namelijk een keer in 2001 en gedurende 3 maanden in 2012 (CG p.10). U beklemtoonde dat u na uw korte verblijf in Oekraïne in 2012 terugkeerde naar Armenië om er wederom aan de slag te gaan bij hetzelfde taxibedrijf (CG p.11), waar u vervolgens in 2016 problemen kreeg. Geconfronteerd met uw manifest tegenstrijdige verklaringen over uw langdurig verblijf in Oekraïne en uw (gebrek aan) werk in Armenië schuift u schuld integraal op de tolk, die slecht zou vertaald hebben en/of u niet goed begrepen zou hebben (CG p.21-22). U benadrukt dat u in Armenië was tussen 2006 en 2016, dat u er in die periode getrouwd bent en uw oudste zoon er geboren werd.

Inderdaad verklaarde u ten overstaan van het CGVS dat u in het jaar 2013 wettelijk gehuwd zou zijn in Armenië, uw oudste zoon S. (...) in 2014 werd geboren in Yerevan en uw echtgenote pas in 2016 voor het eerst naar Frankrijk vertrok omwille van uw problemen in Armenië (CG p.10, p.20). U zelf zou pas voor het eerst in 2017 naar Europa zijn gekomen (CG p.10). Eerder, in het kader van uw gehoor op de DVZ, had u echter nog met betrekking tot uw huwelijk verklaard dat reeds wettelijk gehuwd bent in 2005 in Yerevan (DVZ verklaring dd. 16/04/2019, rubriek 14-15), en niet pas in 2013, zoals u tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde. Wat betreft uw oudste zoon stelde u er overigens dat hij geboren is op 23 april 2013, en dat hij net als uw jongere kinderen (°2017, °2018) geboren zou zijn in Nancy, Frankrijk (DVZ verklaring 16/04/2019, rubriek 16). Opnieuw zijn uw verklaringen manifest tegenstrijdig en spreken uw eerdere verklaringen duidelijk tegen dat u met uw gezin in Armenië woonde tot 2016 en u pas voor het eerst in 2017 naar de Europese Unie zou zijn gekomen. Dat het niet louter materiële vergissing van de tolk betreft blijkt duidelijk uit uw nadere toelichting inzake "eerdere procedures internationale bescherming", waarbij u duidelijk aangaf dat u voorafgaand aan uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk al eerder een lange periode in Frankrijk verbleef zonder een dergelijk verzoek

in te dienen (DVZ verklaring dd. 16/04/2019 rubriek 22). Met name zou u van 2012 tot 2014 reeds in Frankrijk hebben verbleven (in diezelfde periode zou uw zoon S. (...) zijn geboren te Nancy, DVZ verklaring dd. 16/04/2019 rubriek 16).

Het geheel aan tegenstrijdigheden met betrekking tot uw familiale gegevens, uw verblijfplaatsen en uw werk, is frappant. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdige verklaringen schoof u de schuld af op de tolk die u tijdens het eerste gehoor op de DVZ zou hebben bijgestaan (CG p. 21-22). U geeft aan dat er tijdens het eerste gehoor (dd. 16/04/2019) een probleem was met de tolk, dat u niet begrepen werd door de tolk, dat er data verkeerd zijn genoteerd, en dat u uw advocate vroeg om het een brief te sturen om uw taalkeuze voor de procedure te wijzigen (CG p.21). U voegde er spontaan aan toe dat u van het tweede gehoor op de DVZ wel het gehoorverslag meekreeg, u dit nadien gecontroleerd heeft en alles toen wél correct vertaald werd (CG p.22). Nochtans moet erop gewezen worden dat uit het administratief dossier blijkt dat uw eerste gehoor op de DVZ met dezelfde tolk werd uitgevoerd als uw tweede gehoor. Aangezien het tweede gehoor volgens u probleemloos werd vertaald, kan niet worden ingezien waarom u stelt dat er zich tijdens het eerste gehoor wel talrijke problemen zouden hebben voorgedaan bij de vertaling, te meer daar u zelf al aangeeft dat u van het eerste gehoor geen verslag meekreeg en bijgevolg ook niet kon controleren of uw verklaringen en de data die u noemde al dan niet juist vertaald werden.

Voorts kan worden opgemerkt dat de gehoren op de zetel van de DVZ verliepen met een tolk die zowel het Russisch (gehoortaal van uw DVZ gehoor) als het Armeens (uw taalkeuze ten overstaan van het CGVS) machtig is. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom deze tolk u, die zowel het Russisch als het Armeens machtig bent, niet zou hebben begrepen. U kan hier zelf evenmin enige verklaring voor geven (CG p.21). Waar u opwerpt dat u uw advocate heeft gevraagd om via een tussenkomst uw taalkeuze te laten wijzigen, kan enkel worden vastgesteld dat er zich geen dergelijke tussenkomst in het administratief dossier bevindt (CG p.21). Meer nog, er werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS desalniettemin duidelijk de keuze gegeven of u uw gehoor in het Russisch, dan wel het Armeens wilde afleggen, waarop u enkel antwoordde : "Mij maakt het niet uit", "Maakt niet uit, ik spreek beiden" (CG p.2). Met deze vaststellingen geconfronteerd, komt u vervolgens niet verder dan stellen dat de taal u inderdaad gelijk is, maar dat u concreet met die tolk een probleem ondervond en u de indruk had dat ze u niet goed begrepen heeft. U geeft zelf echter ook toe dat u geen Nederlands kent en dus niet weet of het juist vertaald was, nadat u eerder ook al had toegegeven dat u het gehoorverslag van het eerste gehoor niet gekregen had en bijgevolg ook niet weet wat er in genoteerd staat (CG p.22). Er moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden dermate talrijk zijn en bovendien dermate concrete verklaringen betreft, dat niet kan worden aanvaard dat een eenvoudig misverstand of materiële vergissing vanwege de tolk aan de basis zou liggen van alle ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Er wordt dan ook geconcludeerd dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u in de periode 2006-2016 permanent in Armenië woonde en er die hele periode (op 3 maanden in 2012 na) zou gewerkt hebben voor het taxi-bedrijf van ene A. M. (...). Aangezien uw asielrelaas draait rond uw verblijf in Armenië en uw werk voor het taxibedrijf, en u concreet een vrees aanhaalt jegens uw werkgever A. M. (...), kan ook aan uw asielrelaas uiteraard geen enkel geloof worden gehecht.

Bovendien wijst u er herhaaldelijk op dat u van uw tweede gehoor op de DVZ wel een verslag ontving, dat u het controleerde en dat alles wel degelijk juist is wat erin staat. Desondanks werden er ook talrijke, manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld tussen dit "correcte" tweede gehoor en de verklaringen die u ten overstaan van het CGVS aflegde. Hier moet bovendien worden benadrukt dat het de kern van uw relaas betreft, met name de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keer dat u zou zijn meegenomen en illegaal vastgehouden werd, alsook over de duur van uw illegale vasthouding. Ten overstaan van de DVZ gaf u aan dat u 3 keer werd meegenomen en vastgehouden. U zou respectievelijk 3 dagen, 4 dagen en tot slot 7 à 8 dagen zijn vastgehouden (DVZ vragenlijst, rubriek 3.1). Ten overstaan van het CGVS daarentegen maakt u melding van 5 momenten waarop u werd meegenomen, waarvan 4 vasthoudingen van meerdere dagen op een boerderij. U stelde dat u een eerste keer 's avonds meegenomen werd naar de garages, en 's nachts terug werd vrijgelaten (CG p.14-15), vervolgens werd u een eerste keer vastgehouden op de boerderij gedurende 2 à 3 dagen (CG p.15), in januari 2017 werd u een tweede keer vastgehouden, gedurende opnieuw 2 à 3 dagen (CG p.17), in april zou u nog een derde keer te zijn vastgehouden op de boerderij, meer bepaald van 15 tot 16 april, om tot slot nog een vierde keer te zijn vastgehouden in de maand juni 2017, gedurende 2 (CG p.18), dan wel 3 (CG p.19) dagen. Uw opeenvolgende verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig. Ook uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf zijn evenmin consistent (CG p.14-16, 18-19). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en die ten overstaan van het CGVS, gaf u zélf al aan dat uw verklaringen over het aantal vasthoudingen niet gelijklopend zijn. U wistte de tegenstrijdigheid aan het feit dat u niet lette op de

“details”, omdat de situatie met de tolk “gespannen” was. Het moge duidelijk zijn dat het aantal keer dat u zou zijn meegenomen en de duur van uw illegaal vasthoudingen kernelementen van uw asielaanvraag betreffen en geenszins onder de categorie “details” vallen. U kan evenmin dienstig opwerpen dat er simpelweg een fout zou staan in het DVZ verslag, daar u eerder zelf nog bevestigde had dat de inhoud van de “DVZ vragenlijst” u bekend was, dat iemand die voor u vertaald had na het gehoor en dat u kon bevestigen dat alles wat erin staat correct is (CG p.22). De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn dan ook manifest en onverklaard.

U spreekt zichzelf ook manifest tegen over uw lot nadat u de laatste keer werd meegenomen. Zo verklaarde u tegenover de DVZ dat u na de laatste vasthouding nabij uw huis werd gedumpt, waarna u gedurende twee weken gehospitaliseerd werd (DVZ vragenlijst rubriek 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS zegt u anderzijds dat u aan een weg nabij uw vasthoudingsplaats werd gedumpt en van daar met een taxi naar huis terugkeerde. U gaf bovendien nadrukkelijk aan dat u enkel thuis door uw moeder werd verzorgd, dat u helemaal niet op externe medische hulp durfde beroep doen en dus nooit in het ziekenhuis bent geweest (CG p.17, 19).

U bent voorts ernstig tegenstrijdig over hoeveel tijd er voorbijging tussen het indienen van een klacht bij het orgaan dat toezicht houdt op de politiediensten en het moment waarop uw belager A. (...) hiervan op de hoogte was geraakt, u heeft het over respectievelijk 2 dagen (DVZ vragenlijst rubriek 3.5), dan wel 2 uur (CG p. 14, 15). Geconfronteerd met de ongerijmdheid van uw opeenvolgende beweringen, slaagt u er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, wel integendeel. U komt niet verder dan antwoorden “ik weet het niet”, om vervolgens louter te herhalen dat het om 2 uur gaat. Hiermee verklaart u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Gewezen op het feit dat u kort voordien nog nadrukkelijk bevestigde dat het DVZ verslag van uw tweede gehoor aldaar (“DVZ vragenlijst”) wel degelijk volledig correct was, kon u enkel beamen (CG p.23).

U bent eveneens tegenstrijdig aangaande de persoon op wiens naam u het ouderlijk appartement liet zetten nadat A. (...) een grote som geld van u eiste. Zo beweerde u aanvankelijk dat u het appartement op naam van uw moeder liet zetten (DVZ vragenlijst 3.5), om later te verklaren dat u de ouderlijke woonst op naam van uw broer liet zetten (CG p.13). Bij confrontatie met deze tegenstelling kon u geen enkele uitleg bieden (CG p. 23-24).

Tijdens uw gehoor op de DVZ zei u nog dat u met broer had afgesproken om geen contact te hebben met elkaar en elkaar niets te laten weten omdat hij werd lastiggevallen omwille van u (DVZ vragenlijst rubriek 3.5). Bij het CGVS daarentegen gaf u aan toch nog sporadisch contact te hebben met broer (CG p.4), en vermeldde u bovendien niets over aanhoudende problemen voor uw broer na uw vertrek – hoewel uw broer overigens nog steeds in jullie gedeeld appartement woont (CG p.4). Hiermee geconfronteerd kwam u weinig verder dan opwerpen dat men uw broer niets kan aandoen, dat hij enkel wordt lastig gevallen om meer te weten te komen over u, haalde u de schouders op en trachtte u zich te verschonen door te stellen ‘dat u dacht dat u het specifiek over uw eigen problemen moest hebben’. Dergelijke uitleg houdt echter geen steek, aangezien u wél spontaan melding maakte van problemen die uw moeder na uw vertrek nog zou gekend hebben (CG p. 24). Opnieuw weet u geen zinnige verklaring te bieden voor de vastgestelde strijdigheden en omissies.

Er moet worden bevestigd dat in casu uw opeenvolgende verklaringen dermate concreet én dermate uiteenlopend blijken te zijn, dat niet kan ingezien worden hoe een eenvoudig misverstand aan de basis zou kunnen liggen van de – talrijke - vastgestelde tegenstrijdigheden. Dat u tijdens uw gehoor ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd kort en bondig te zijn, en u de kans zou krijgen om op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreid uw problemen uiteen te zetten (CG p.23), doet geen afbreuk aan de verwachting dat u met betrekking tot de kernelementen van uw aanvraag in elke fase van de procedure coherente verklaringen aflegt en de belangrijkste elementen steeds vermeldt, quod non in casu.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer bevat uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Na het persoonlijk onderhoud maakte u nog twee documenten over aan het CGVS, met name : een kopie van uw militair boekje (afgeleverd 2009), en een attest van woonst, uitgereikt op 19/10/2020. Geen van deze twee documenten kunnen op overtuigende wijze aantonen dat u daadwerkelijk in de periode 2006 – 2016 permanent in Armenië verbleef en er werkte. Het gegeven dat uw militair boekje in het jaar 2009 in Armenië werd afgeleverd, zegt niets over uw daadwerkelijke hoofdverblijfplaats in deze periode, laat staan over de ruime periode tussen de uitreiking van het document en uw aankomst in Europa. Het attest van woonst, dat zou bevestigen dat u in de periode 2006 tot 2016 op een

appartement in Armenië woonde, werd pas (op uw vraag) uitgereikt na het persoonlijk onderhoud en vertoont dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter, wat de betrouwbaarheid ervan ernstig relativeert. De totale afwezigheid van enig ander document opgesteld in tempore non suspecto, ter staving van uw permanent verblijf in Armenië in een periode van 10 jaar, is tekenend. Er moet worden beklemtoond dat documenten slechts geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel bewijsstuk voorlegt van de problemen die u in Armenië zou gekend hebben. U zou er, ondanks uw eerdere procedures internationale bescherming in drie verschillende EU-lidstaten, ‘nooit over hebben nagedacht’ om bewijsstukken te verzamelen (CG p.22), een uitleg die niet afdoende is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de gegrondheid en de wettigheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatus”. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing dat de door haar aangehaalde problemen – zij zou problemen kennen met haar werkgever, die tevens politieagent is, nadat hij haar valselijk beschuldigde van het verduisteren van geld van het bedrijf om zijn eigen gokverslaving te camoufleren ten aanzien van zijn zakenpartner – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming zou kunnen rekenen in haar land van herkomst. Deze vaststelling blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad bijgetreden.

2.2.5. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielaanvraag, gelet op haar manifest tegenstrijdige verklaringen over haar familiale gegevens, haar verblijfplaatsen en haar werk en de talrijke, manifeste tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt de desbetreffende motieven in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij aangaf dat haar verklaringen tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden vertaald. Zij meent dat het argument van verwerende partij dat haar tweede interview plaatsvond met dezelfde tolk en dat er zich tijdens dit tweede interview geen problemen voordeden, *“niet volstaat om elke mogelijkheid van vertalingsfout tijdens het eerste gehoor uit te sluiten”* en dat *“immers niet uitgesloten kan worden dat de tolk die dag een fout heeft begaan die te wijten was aan een gebrek aan aandacht of aan concentratie”*. Verzoekende partij benadrukt dat zij tussen 2006 en 2016 werkelijk in Armenië heeft geleefd en alleen in 2001 en 2012 voor drie maanden naar Oekraïne is gegaan, dat zij in 2013 huwde, dat haar zoon S. in 2014 in Yerevan geboren is, dat haar echtgenote en haar zoon in 2016 in Frankrijk aangekomen zijn, en dat zij pas op 25 augustus 2017 in Frankrijk is aangekomen.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een verkeerde vertaling door de tolk. Er dient in dit verband bovendien gewezen te worden op de pertinente bemerking van verwerende partij in de bestreden beslissing dat de vastgestelde tegenstrijdigheden dermate talrijk zijn en bovendien dermate concrete verklaringen betreffen, dat niet kan worden aanvaard dat een eenvoudig misverstand of materiële vergissing vanwege de tolk aan de basis zou liggen van alle ongerijmdheden tussen haar opeenvolgende verklaringen. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

2.2.7.1. Wat betreft de tegenstrijdigheden in haar verklaringen over het aantal keer dat zij zou zijn meegenomen en illegaal vastgehouden werd en over de duur van haar illegale aanhouding, bemerkt verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat zij *“tussen december 2016 en juni 2017”* drie keer werd opgesloten, en dat haar detentie van november 2016 hierbij dus niet was inbegrepen, en dat zij voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar vierde detentie in april 2017 had samengeteld met haar vijfde detentie in juni 2017 toen zij het had over een detentie van 7 à 8 dagen.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij geenszins met elkaar te verenigen zijn. De Raad wijst erop dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij een aantal keer illegaal werd vastgehouden op een boerderij en dat zij meer bepaald in de periode tussen december 2016 en juni 2017 drie keer werd opgesloten, een keer drie dagen, een keer vier dagen en een keer 7 à 8 dagen (*“Ja, de persoon waarmee ik problemen heb is een politieagent en hij heeft me ook illegaal vastgehouden op zijn boerderij. Tussen december 2016 en juni 2017 werd ik drie keer opgesloten, een keer drie dagen, een keer vier dagen en een keer 7 à 8 dagen”* (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 3.5)). Derhalve maakte zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag van drie opsluitingen op de boerderij, terwijl zij volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal vier keer zou zijn vastgehouden op de boerderij, met name een eerste keer in december 2016 gedurende 2 à 3 dagen

(notities CGVS, p. 15), een tweede keer in januari 2017 gedurende opnieuw 2 à 3 dagen (notities CGVS, p. 17), een derde keer van 15 tot 16 april 2017 (notities CGVS, p. 18) en tot slot een vierde keer in de maand juni 2017 gedurende 2 (notities CGVS, p. 18) dan wel 3 (notities CGVS, p. 19) dagen. De opmerkingen van verzoekende partij doen geenszins afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheid. Wat betreft de uitleg dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over de detenties tussen december 2016 en juni 2017 en dat haar detentie van november 2016 hierbij dus niet was inbegrepen, bemerkt de Raad dat zij met een verwijzing naar haar detentie van november 2016, waarbij zij werd meegenomen naar de garage (en dus niet naar de boerderij), geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij op het Commissariaat-generaal gewag maakte van vier vasthoudingen op de boerderij terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van drie opsluitingen op de boerderij. Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar vierde detentie in april 2017 had samengeteld met haar detentie in juni 2017 een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers snijdt het totaal geen hout dat verzoekende partij deze twee afzonderlijke vasthoudingen van respectievelijk twee en twee à drie dagen, en waartussen toch enige tijd verstreek, zou beschouwen als één vasthouding. Overigens betreft de totale duur van deze twee vasthoudingen tezamen volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal slechts vier à vijf dagen, en geen zeven à acht dagen. De gekunstelde manier waarop verzoekende partij haar verklaringen alsnog met elkaar tracht te verenigen, kan dan ook geheel niet overtuigen.

2.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij voor het overige in haar verzoekschrift blijft steken in vergoelijkingen, het opwerpen van losse beweringen, het herhalen van (één versie van) haar verklaringen, het ontkennen van bepaalde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT